

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło

w sprawie z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.

przeciwko D. M.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym 5 kwietnia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 19 października 2021 r., sygn. akt I ACa 442/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej D. M. na rzecz powódki D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana D. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 19 października 2021 r., w sprawie z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 527 k.c. budzącego poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne;
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów;
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Dla uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opartego na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Potrzebne jest także, wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15

października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

W skardze nie sformułowano wariantowo zagadnienia prawnego i nie wskazano w uzasadnieniu na tym tle wątpliwości które występują przy określeniu przesłanek stosowania art. 527 k.c.

Skarżący nie sporządził uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w zakresie potrzeby wykładni wskazanego w skardze przepisu w taki sposób by kwalifikował się on do przyjęcia. W szczególności nie wskazano w uzasadnieniu na te wątpliwości które występują przy określeniu przesłanek stosowania art. 527 k.c., bardzo ogólnie uzasadniono podstawy zagadnienia (rozdzielenie wierzycieli istniejących i przyszłych) co nie pozwala na ustalenie w czym tkwią rzeczywiste poważne wątpliwości prawne, poza stwierdzeniem, że w ustalonym stanie faktycznym art. 527 k.c. nie powinien mieć zastosowania

W pozostałym zakresie uzasadnienie skargi odnosiło się do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie i oceny prawnej dokonanej przez sąd.

Skarżąca wskazała m. in., że na skutek umowy o podział majątku stała się właścicielem udziałów w wysokości 1/14 części w prawie współwłasności nieruchomości gruntowej, które nie miały prawie żadnej wartości - kosztował on symbolicznie 1 złotówkę. Stwierdziła, że umowa o podział majątku nie miała na celu zabezpieczenia przed ewentualną egzekucją oraz że na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił, że przedmiotowa czynność została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela- z czym pozwana zupełnie się nie zgadza.

Reasumując w takich okolicznościach nie można uznać, by skarga kasacyjna kwalifikowała się do przyjęcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[ms]

